

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2021 • DRUGO TROMESEČJE • INTERAMERIČKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na prednjoj korici časopisa: Danijel Amateran je bio hip hop muzički umetnik u Surinamu kada je osetio da mu se neki glas obraća: „Šta želiš u svom životu, devojke ili Boga?“ Priču o njemu možete pročitati na 4. stranici časopisa.

TRINIDAD I TOBAGO

- 4 Devojke ili Bog? / 3. april f
- 6 Pucanj iz automobila u prolazu / 10. april
- 8 Bog ne čini greške / 17. april f
- 10 Eksplozija boce sa plinom / 24. april
- 12 To je Bog / 1. maj

KOLUMBIJA

- 14 Ubod otrovne škorpije / 8. maj
- 16 Pozajmljivanje pirinča i šećera / 15. maj f

MEKSIKO

- 18 Da li ste spremni da umrete? / 22. maj
- 20 Boom! / 29. maj f
- 22 Molitve za supruga / 5. jun f
- 24 To nije moj način / 12. jun
- 26 Moć semena / 19. jun
- 28 Program Trinaeste subote:
Od vrata do vrata / 26. jun
- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Izvor informacija za čitaoce
- 32 Mape

f = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

Pre tri godine, deo darova Trinaeste subote bio je upotrebljen za izgradnju novog krila Jugoistočne bolnice, adventističke ustanove u gradu Viljahermosa u Meksiku. Otvaranje novog krila (siva zgrada u pozadini) trebalo bi da se održi 2024. godine. Priče iz Viljahermose čitajte od 18. do 27. stranice časopisa.

© 2021 General Conference of Seventh-day Adventists® • All rights reserved

12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

Dragi vođo Subotne škole,

Endrju Mekčizni,
urednik časopisa

Ovog tromesečja posvetićemo se Interameričkoj diviziji (IAD) u kojoj se nalaze države i teritorije Karipskog mora, Centralne Amerike i severnog dela Južne Amerike.

U ovoj diviziji živi 300 miliona ljudi uključujući i 3,75 miliona vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 80 ljudi.

Projekti Trinaeste subote ovog tromesečja su jedinstveni: Svih trinaest univerziteta i koledža

u ovoj diviziji primiće deo darova Trinaeste subote da bi osnovali centre uticaja koji će doprineti boljem životu, u kojima će učenici i studenti moći da se obučavaju da postanu misionari.

Hvala vam za darove Trinaeste subote koji su pre tri godine pomogli finansiranje projekata na Adventističkom univerzitetu Antila u Portoriku, Univerzitetu Južnih Kariba u Trinidadu i Tobagu, i Jugoistočnoj bolnici u Meksiku. Priče o Univerzitetu Južnih Kariba možete čitati od 4. do 8. stranice, a o Jugoistočnoj bolnici od 18. do 21. stranice.

Posebne karakteristike

Ako želite da učinite svoju Subotnu školu zanimljivijom, možete preuzeti Misioniski časopis u PDF verziji sa linka: bit.ly/childrensmision. ili čitati na Fejsbuku. Posetite i lajkujte našu Fejsbuk stranicu ([Facebook.com/misionquarterlies](https://www.facebook.com/misionquarterlies)).

Iskoristite prednosti misioniskih priča u video-zapisu, koje iznose iskustva ljudi širom sveta, usredsređujući se posebno na one koji primaju darove Trinaeste subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video-klipa i linka na Internetu da biste mogli da preuzmete aplikaciju ili da posmatrate video-klipove onlajn.

Svake sedmice postavljamo dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazati u svom razredu na kompjuteru ili mobilnom telefonu dok čitate misioniske priče, ili možete odštampati i slikama ukrasiti prostoriju Subotne škole ili vašu subotnoškolsku tablu.

Dodatne informacije i aktivnosti: U odeljku IZVORI možete pronaći nekoliko veb-sajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni materijal za misioniske prezentacije. Za dodatne informacije možete me i direktno kontaktirati: mcchessneya@gc.adventist.org

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za otvaranje trinaest centara uticaja u Interameričkoj diviziji:

- Antilski adventistički univerzitet u Portoriku
- Adventistički univerzitet u Kolumbiji
- Adventistički teološki seminar na Kubi
- Adventistički univerzitet u Dominikanskoj Republici
- Adventistička univerzitetska akademija na Haitiju
- Univerzitet Linda Vista u Meksiku
- Univerzitet Navaho u Meksiku
- Univerzitet Montemorelos u Meksiku
- Univerzitet Severnih Kariba na Jamajci
- Centralnoamerički adventistički univerzitet u Kostariki
- Univerzitet Južnih Kariba u Trinidadu i Tobagu
- Adventistički univerzitetski institut Venecuele
- Adventistički Junior koledž u Belizeu

Devojke ili Bog

TRINIDAD I TOBAGO / 3. april

Danijel Amateran, 29

ga kao malog vodili u crkvu, ali godina-
ma nije odlazio. Danijelu se nije svidela ta
misao da mu se možda Sveti Duh obraća.
Voleo je slavu i zabavu u svetu.

„Bože, ne sada, ne sada“, rekao je.

Odlučio je da igra dok ne ostari i ne bude
više mogao da igra, a onda bi mogao da
pođe u crkvu.

Jedne noći, sanjao je Drugi Hristov dola-
zak. Video je Hrista obučenog u belo kako
stoji na oblacima. Svet je bio u plamenu,
dok su ljudi u pometnji trčali u strahu i
bolu.

Probudio se. Srce mu je ubrzano lupalo.

„Izgubljen sam, izgubljen, izgubljen“, raz-
mišljao je. „Moram da se vratim Bogu.“

Međutim, nije to učinio.

Nekoliko godina je proteklo, i kada je
imao 19 godina, preselio se kod nehrišćan-
ske rodbine da bi studirao.

Jednog dana, na stolu u dnevnoj sobi
primetio je DVD pod naslovom „Istina o hip
hopu“, koji je izdala hrišćanska misionarska
služba. Bio je veoma iznenađen kako se
taj DVD našao na stolu u nehrišćanskom
domu. „Ko je ovo kupio?“, upitao je svoje
rođake. Međutim, niko nije znao kako se
DVD tu našao.

Danijel je gledao DVD i bio iznenađen
kada je čuo da hip hop ima gangstersku
pozadinu, i da se povezuje sa ubistvima,
nasiljem i ilegalnim drogama. Bio je zbu-
njen. „Hip hop je izgleda bio povezan sa
lošim stvarima“, razmišljao je. „Ne sviđa mi

Kada je Danijel, koji je živeo u
Paramarebu, glavnom gradu
Surinama, imao 11 godina, jedan drug mu
je pokazao kako se igra hip hop.

Danijel je mogao da vidi hip hop na
televiziji, ali ne i uživo. Bio je zadržan
pokretima, okretima, stajevima na jednoj
ruci. Primetio je da su devojčice volele da
posmatraju igru, a on je želeo i njega da
posmatraju.

Naučio je da igra. Voleo je time da se
bavi, pa je čak i pobedio u lokalnom takmi-
čenju za talente, što mu je omogućilo da
otputuje u Holandiju. Njegova popularnost
je rasla, a devojčice su se tiskale oko njega.

Jednog dana dok je sedeo na svom kre-
vetu i razmišljao, imao je osećaj kao da ga
neki glas pita: „Šta želiš da činiš u svom
životu?“

Iznenađen, pomislio je da je to možda
bio glas Svetog Duha. Njegovi roditelji su

se ovo. Smatrao sam da je to samo igra, zabava i devojke.“

Pitao je druga iz plesne grupe da li je sadržina DVD-a istinita.

„Nije, a uostalom, kao da je to važno?“

Danijel je nastavio da igra, ali je takođe počeo da odlazi u crkvu sa jednim svojim adventističkim rođakom. Na polovini evanđeoske serije predavanja je ustao kada je propovednik pozvao one koji žele da se krste da ustanu i dođu do katedre. Celo njegovo telo je drhtalo. Imao je osećaj da se dva glasa sukobljavaju u njegovom umu.

„Zar ćeš da napustiš igranje zbog ovog?“, rekao je jedan glas. „Zar ćeš napustiti novac, devojke, slavu?“

„Izaberi Isusa“, rekao je drugi glas. „On je jedini put.“

Dok je razmišljao da li da krene prema katedri, propovednik je ohrabrivao neodlučne da mu priđu.

Danijel je razmišljao o novcu, slavi i devojkama - i seo na svoje mesto.

Kod kuće te večeri pao je na kolena i molio se: „Bože, ako želiš da se pokajem i promenim svoj život, daj mi hrabrosti sutra i ojačaj me da ustanem i krenem do katedre ukoliko pastor ponovi poziv.“

Naredne večeri, pastor je ponovio poziv. Danijel je ustao i njegovo telo je svo drhtalo. Ponovo je osetio da se dva glasa raspravljaju u njegovom umu.

„Bože“, molio se u sebi, „daj mi snagu da učinim prvi korak prema katedri.“

U tom trenutku, osetio je kao da ga nešto blago gurka. Napravio je prvi korak, nakon čega je bilo lako da učini i drugi, i ubrzo je stajao ispred pastora kraj katedre.

Danas Danijel ima 29 godina i studira na Univerzitetu Južnih Kariba kako bi postao pastor. On sebe takođe naziva Fejsbuk evanđelistom, jer šest godina postavlja nadahnute video-klipove i biblijska preda-

U vezi sa pričom

- Pogledajte video-klip o Danijelu na Jutjubu: bit.ly/Daniel-Amattaeran.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Misionijske informacije

- Adventistička učenja su se u Trinidad i Tobagu prvi put počela širiti 1879. godine posredstvom literature iz Engleske. Godine 1880/1881. grupa svetkovalaca subote koju je vodio Džejms R. Brejtvajt okupljala se u Tobagu. Tokom tih godina, adventistička literatura je slata u Trinidad i Tobago preko Međunarodnog misionarskog društva za izdavanje traktata (ITMS) iz SAD-a. Prva osoba na ostrvu koja je počela da svetkuje subotu bila je osoba koja je pročitala knjigu Elen Vajt *Patrijarsi i proroci*.

vanja. Kao rezultat tog njegovog rada 24 osobe su krštene.

„Bog je bio milostiv prema meni. Zato ovu svoju misionijsku aktivnost shvatam veoma ozbiljno.“

Hvala vam za darove Trinaeste subote pre tri godine koji su pomogli da se izgradi prva crkvena zgrada na Univerzitetu Južnih Kariba, u Trinidadu i Tobagu, na kome Danijel studira. 🌐

Hvala vam što imate ovaj univerzitet u svojim mislima, i što ćete svojim darovima pružiti bolje uslove života i otvoriti „centar uticaja“ na kampusu Univerziteta, gde će studenti moći da se obučavaju da postanu misionari.

Pucanj iz automobila u prolazu

Čenel Spuner, 31

Tridesetjednogodišnja Čenel čula je glasni zvuk rafala iz poluautomatske puške za vreme seminara obuke za učitelje u Port of Spejnu, glavnom gradu Trinidadu i Tobaga.

Učitelji su skočili na noge i potrčali do prozora na trećem spratu zgrade. Videli su čoveka na ulici kako trči pokušavajući da pobegne od belog automobila iz koga su dopirali pucnji.

Neki od učitelja povikali su iz straha sagnuvši se ispod prozora dok je beli automobil prolazio pored škole. Nekoliko minuta su čekali. Kad su konačno glasni odjeci pucanja utihnuli, Čenel je čula uplašenu vrisku školske dece.

I ona se uplašila i zaplakala. To je bilo drugi put za sedam meseci da je čula zvuke pucanja.

Učitelji su sišli da ohrabre uplašenu decu. Čenel, koja je vodila seminar obuke, krenula je iz škole. Policajci su već bili ispred zgrade, tražeći od vozača da pomere svoja parkirana vozila. Međutim, jedan policajac joj je branio da se približi svojim kolima.

Policajac joj je pokazao rupe od metaka na prozoru sa vozačke strane na njenom crnom automobilu. Bila je zaprepašćena prizorom. Kupila ga je pre nešto manje od dve godine.

Čenel je kasnije saznala da je dvoje ljudi, uključujući i jednog malog dečaka, bilo povređeno u ovom napadu. Niko nije bio ubijen. U Božjem providenju, mnoga deca nisu bila u školi tog popodneva da bi učitelji mogli da organizuju svoju obuku. Njen automobil je pretrpeo štetu, jer je čovek koji je bio meta napada potražio zaklon iza njenog auta.

Te večeri kod kuće, Čenel je zahvaljivala Bogu za zaštitu.

„Hvala Ti, Bože, što si me zaštitio, kao i sve ljude koji su bili u blizini rafalne paljbe. Hvala Ti za neprestanu brigu nad mojim životom.“

Dok je razmišljala o onome što se dogodilo tog dana, setila se razgovora koji je imala dan ranije. Dok je čekala da se zameni ulje u njenom autu, razgovarala je sa svojim prijateljem o tome kako ljudi često

svoja kola uzdižu na nivo božanstva. Tada je Čenel rekla svom sagovorniku da je pre sedam meseci na autoputu čula pucnje iz poluautomatske puške.

Automobil na koji je pucan naleteo je sa leve strane na njena kola nanoseći joj veliku štetu. Nakon tog incidenta, Čenel je shvatila da je Hristos mnogo značajniji od njenog automobila.

„Mogu sutra da izgubim svoj automobil, ali sve dok Hristos vodi moj život, ja ću nastaviti da Mu služim“, rekla je tada svom sagovorniku.

Narednog dana, 12. juna 2019. godine, došlo je do pucnjave ispred škole.

Nakon tog događaja, nekoliko kolega sa posla joj je savetovalo da proda kola.

„Prodaj taj auto“, rekao je jedan. „Ovaj auto poseduje demonsku energiju u sebi.“

„Da, otarasi ga se“, rekao je drugi. „Nešto nije u redu sa tim kolima.“

Međutim, Čenel nije videla razlog za prodaju tog automobila.

„Nije reč o kolima. Ne bi trebalo da se usredsređujemo na materijalne stvari. Usredsredimo se na Boga“, odgovorila je.

Ona smatra da je njen automobil svedočanstvo Božije dobrote i zaštite.

„Stvar je u tome da nas Bog štiti dok se verom držimo za Njega i objavljujemo Njegovo ime u ovim teškim vremenima“, smatra ona.

Hvala vam za darove Trinaeste subote koje ste priložili pre tri godine, koji su pomogli da se izgradi prva crkvena zgrada na kampusu Univerziteta Južnih Kariba, u Čenelinom rodnom gradu u Trinidadu i Tobagu. 🌍

Hvala vam što ćete imati tu ustanovu u svojim molitvama i na umu kada budete prilagali darove Trinaeste subote, koji će biti upotrebljeni za poboljšavanje životnih okolnosti i izgradnju „centra uticaja“ za osposobljavanje studenata za misionsku službu.

U vezi sa pričom

- Pogledajte video-klip na Jutjubu: bit.ly/Chenelle-Spooner.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Trinidad i Tobago je pretežno naseljen ljudima afričkog i domorodačkog porekla. Ova država ima veći ekonomski status po glavi stanovnika nego većina država Latinske Amerike i Kariba usled svojih velikih rezervi nafte i gasa. Međutim, ekonomska zavisnost od tih rezervi dovela je državu nekoliko puta do teške situacije. Zbog kraha cene nafte na svetskim berzama tokom osamdesetih i devedesetih godina prošlog veka, mnogi stanovnici su ostali bez posla, a država se zadužila skupim stranim kreditima.
- Trinidad i Tobago se nalazi na glavnom raskršću puteva kokaina, i zato kao i mnoge druge države u toj oblasti, ima probleme sa drogom i nasiljem izazvanim od strane gangsterskih kartela.
- Iako je engleski jezik zvanični jezik ove države, većina ljudi govori Trinidad engleski, jednu vrstu kreolskog jezika.
- Godine 1498. Kristofer Kolumbo je bio na ovim ostrvima. Legenda kaže da je nazvao ostrvo Trinidad po tri planinska vrha koja se nalaze na jugoistočnoj strani, a Tobago po lokalnom tipu lule koje su domoroci pušili.

Bog ne čini greške

TRINIDAD I TOBAGO / 17. april

Kristal Vajt, 32

Mnoga deca koja žive na Karibima imaju nadimke.

Kristal Vajt ima sestru koja se zove Katarina, međutim, svi je zovu Poli zato što liči na papagaja koji mnogo priča.

Kristal ima još jednu sestru koja se zove Ročel, ali svi je zovu Mopsi, zato što je tanušna kao drška od metle.

Kristalin otac ju je nazivao Ružna. Dao joj je taj nadimak jednog dana dok je sedela na stepeništu njihove kuće u selu Kumuto u Trinidadu i Tobagu. Dok je otac prolazio pored nje, potapšao ju je po nozi.

„Zdravo, Ružna“, rekao je.

Kristal se osećala užasno. Deca bi ponekad nazivala jedno drugo raznim imenima u školi, ali sada ju je njen rođeni otac ismejavao kod kuće.

„Nisam ružna“, pobunila se Kristal.

Otac nije povukao svoje reči.

„Ti si najružnije dete od sve moje dece“, rekao je.

Kristal se osećala još žalosnije. Otac je imao desetoro dece. Sada se stvarno osećala ružnom. Očeve reči su promenile njen život. Počela je da se bori sa depresijom i mislima o samoubistvu. Izgladnjavala je sebe jer je smatrala da će biti lepša ako bude mršavija.

Svakog dana nakon školskih časova gledala se u ogledalo u svojoj spavaćoj sobi i sebe ponižavala.

„Zašto tvoje čelo mora da bude tako veliko?“, govorila bi sebi dok su se suze kotrljale niz obraze. „Zašto zubi moraju da ti budu tako veliki? Zašto si tako debela?“

Jednog dana, dok je stajala ispred ogledala, ponižavajući sebe i plačući, privukla joj je pažnju pesma koju je čula na radiju.

„Imaj na umu da si uvek lepa“, pevao je muzičar. „Imaj na umu da te je Bog tako predivnu stvorio. Ti si dete Isusa Hrista našeg Gospoda.“

Reči pesme su iznenadile Kristal. Pomislila je: „Ako me je Bog tako predivnu stvorio, a ja sama sebe nipodoštavam, onda svedočim da je Bog napravio grešku.“

Zaplakala je još glasnije i tražila da joj Bog oprost. Njene suze tuge i samosažaljenja pretvorile su se u suze radosnice. Odlučila je da sebe gleda kroz Hristove oči, a ne onako kako je ljudi gledaju.

Po prvi put u svom životu, sa 17 godina, počela je sebe da posmatra kroz Isusove oči.

Reči iz Psalma „Hvalim Te, što sam divno sazdan. Divna su dela Tvoja, i duša moja to zna dobro“ (Psalam 139,14) dobile su novo značenje, i sa radošću ih je nekoliko puta pročitala.

Počela je normalno da jede. Čorba od krompira, kasave, šargarepe, bundeve i taro korena bila je veoma dobrog ukusa.

Više se nije osećala beskorisnom, imala je razlog za život.

Umesto da očajava i da se samosažaljeva, naučila je da se oslanja na Boga i sve prepušta u Njegove ruke. Uvidela je da joj niko ne može oduzeti radost koju je osećala kada je sa Bogom.

Kad god bi je neko nazvao ružnim nadimcima, jednostavno bi ignorisala. Kada bi je otac nazvao ružnom, imala bi na umu reči da ju je Bog načinio lepom i jedinstvenom.

„Takvu me je Bog načinio“, rekla bi sebi. „Bog ne čini greške.“

Danas Kristal ima 33 godine i vođa je crkve. Ona mladim ljudima voli da govori o Bogu koji ne čini greške.

„Osećam se kao da nisam nikog imala u svom detinjstvu, nikog na koga sam mogla da se oslonim“, smatra ona. „Želim da budem osoba koja će drugima govoriti da Bog ima cilj sa njima, kao što ima sa mnom.“

Hvala vam za darove Trinaeste subote koje ste priložili pre tri godine, koji su

U vezi sa pričom

Pogledajte video-klip o Kristal na Jutjubu: bit.ly/Crystal-White.

- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionerske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Godine 1802, Britanija je zadobila Trinidad, a zatim 1814. Tobago od Španije i Francuske. Od 1889. godine ova dva ostrva su predstavljala jednu celinu. Godine 1976. godine ova država je postala nezavisna republika.
- Ropstvo je ukinuto u Trinidadu i Tobagu 1834. godine, a radnici za plantaže šećera su dovođeni iz Indije. Danas indusi čine 1/4 populacije Trinidata i Tobaga.
- Trinidad i Tobago sadrži najveće prirodne naslage asfalta na svetu. Jezero Pič u predelu Labri, na jugu Trinidata, prostire se na 40 hektara, i duboko je 76 metara. Legenda kaže da je to jezero „otkrio“ ser Volter Roli, nakon što su mu ga domoroci pokazali. U ovoj državi postoje takođe prirodni sumporni bazeni, za koje se kaže da imaju lekovita svojstva.

pomogli da se izgradi prva crkvena zgrada na kampusu Univerziteta Južnih Kariba, u Kristalinom rodnom gradu u Trinidadu i Tobagu. 🌐

Hvala vam što ćete taj univerzitet imati u svojim molitvama i na umu kada budete prilagali darove Trinaeste subote, koji će biti upotrebljeni za poboljšavanje životnih okolnosti i izgradnju „centra uticaja“ za osposobljavanje studenata za misionersku službu.

Eksplוזija boce sa plinom

TRINIDAD I TOBAGO / 24. april

Noelija Saufvel, 35

Noelija je žurila da skuva subotni ručak pre nego što sunce zađe u selu Čejs u Trinidadu i Tobago.

Ona je radila kao glavni biblijski radnik u evanđeoskoj seriji predavanja nakon koga se krstilo 25 ljudi. Jedna žena koju je upoznala na predavanjima i koja je razmišljala o krštenju pozvala je Noeliju u svoj dom u petak uveče na biblijsko proučavanje.

Noelija je kuvala omiljeno gvajansko jelo, spremajući svoje namirnice na šporetu na gas u svom iznajmljenom jednosobnom stanu. Čekala je da se slatki krompir, kasava, taro koren i platan ispeku.

Njen mobilni telefon koji se nalazio na krevetu je signalizirao da joj je stigla SMS poruka.

Okrenula se prema krevetu. A, tada....
Buum!

Glasna eksplozija zatresla je stan.

Snaga eksplozije odbacila je Noeliju, pri-bivši je uz zid.

Kada je skliznula sa zida, činilo joj se, da ju je neka nevidljiva ruka, spustila na noge, odgurnuvši je prema izlaznim vratima iz prostorije zahvaćene vatrom.

Napolju je Noelija povikala, tražeći pomoć. Njene reči bile su nerazumljive, ali komšije su videle vatru iz njenog stana. Neko je pozvao hitnu pomoć, a dispečer je savetovao da Noeliju neko polije vodom dok hitna pomoć ne stigne.

Neko je počeo da je prska vodom iz kofe, dok je drugo dvoje ljudi pokušavalo da ugasi vatru u stanu. Glava ju je veoma bolela, a njena koža je bila puna opekotina. Zadobila je opekotine drugog stepena.

Hitna pomoć ju je odvezla najpre u ambulantu u blizini njenog doma, a zatim u bolnicu. Bilo je potrebno da se stabilizuje.

Doktori u ambulanti su pitali tehničare hitne pomoći šta se dogodilo.

„Boca sa plinom je eksplodirala dok je kuvala u svom domu“, rekao je tehničar.

„Kako je ona još uvek živa?“, pitao je doktor u neverici. „Čudno da nije poginula. Niko ne preživi eksploziju plinske boce.“

Čuvši razgovor ovih ljudi, Noelija je tiho zahvaljivala Bogu za pruženu zaštitu.

„Sigurno imaš cilj u mom životu“, razmišljala je. „Zato si me sačuvao u životu.“

Pošto je bila stabilizovana, poslata je u bolnicu. Kasnije, u toku te večeri, jedna prijateljica iz crkve ju je pozvala u svoj dom.

Noelija je bila srećna što može da napusti bolnicu, ali bol koji je osećala bio je užasan. Vernici crkve bili su zabrinuti kada su čuli za eksploziju, i začuđeni kada su je u subotu videli u crkvi.

Molili su se sa njom i pevali pesme.

Po zalasku sunca u subotu, Noelija više nije mogla da hoda jer su joj noge otekle.

U toku narednog meseca, ženski članovi crkve su naizmenično ostajali sa njom tokom dana. Pastori su je obilazili i molili se sa njom.

Njen oporavak je neočekivano bio brz. Nakon mesec i po dana, mogla je ponovo da hoda. Doktorica je bila iznenađena kada je videla kako su Noelijine opekotine brzo zacelile.

„Ti si prava srećnica“, rekla je.

„Ja ne verujem u sreću“, odgovorila je Noelija. „Ja verujem da je to bio Božji blagoslov. To je odgovor na molitve vernika crkve.“

Nakon eksplozije, njen odnos sa Bogom se promenio. Oduvek je volela Boga, ali sada je imala još veće poverenje u Njega. Prestala je da se brine za svakodnevne probleme, sećajući se da ju je Bog spasao jer ima plan sa njom. Znala je da može u potpunosti da Mu se preda i osloni na Njega.

Devet meseci nakon ovog događaja, žena sa kojom je planirala da se sretne onog dana kada se dogodila eksplozija predala je svoje srce u Hristove ruke.

U vezi sa pričom

- Pogledajte video-klip sa Noelijom na Jutjubu: bit.ly/Noelia-Southwell.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Najkvalitetniji kakao na svetu dolazi iz Trinidada i Tobaga. Poznata vrsta „trinitario“ je glavni sastojak visoko kvalitetnih čokolada koje se mogu naći širom sveta.
- Škorpija moruga iz južnog dela Trinidada je zvanično druga po ljutini papričica na svetu i dostiže 2 miliona skovila (jedinica za ljutinu papričice). U poređenju sa njom, paprika babura dostiže 100 skovila, a papričica jalapeno dostiže 10 000 skovila.
- Na osnovu procena UN-a, Trinidad i Tobago se smatra najsrećnijom državom na Karibima.

Danas Noelija služi Bogu celim svojim srcem. Ona pomaže u rukovođenju jednog urbanog centra uticaja koji doseže do ljudi iz nehrišćanskih religija u Trinidadu i Tobagu.

„Ništa me ne može sprečiti u obavljanju Božjeg dela“, izjavljuje Noelija. 🌐

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje centra za bolji život, „centra uticaja“, na kampusu Univerziteta Južnih Kariba koji će obučavati studente za misionarsku službu. Hvala vam što svojim subotnoškolskim darovima podržavate misiju Hrišćanske adventističke crkve.

To je Bog

Šajnel Dejvis, 29

Moja desetogodišnja sestra Šakira počela je da se žali na bolove u leđima nakon što je pala na klizavom stepeništu izvan našeg doma u Morvintu u Trinidadu i Tobagu.

Smatrali smo da je istegla mišić i dali smo joj lek protiv bolova. Međutim, bolovi nisu prestali ni nakon sedam dana, pa smo je odveli u bolnicu. Doktor joj je dao još lekova protiv bolova. Šakira je prestala da jede, i stomak joj se naduo. Doktor je rekao da sumnja da ima kancer.

I pored operacija, Šakira je bila radosno dete, pokušavajući da bude najvedrija osoba u bolničkoj sobi. Doktori su je zaveli. Nakon godinu dana lečenja, bila je izlečena od kancera.

Nekoliko meseci nakon povratka kući, kancer se ponovo vratio. Provela sam mnoge noći sa njom u bolnici. Sećam se njenog stenjanja: „Moja leđa, moj stomak, moja leđa, moj stomak.“ Bila je u velikim bolovima.

Doktori su se pripremali za još jedan operativni zahvat.

„Mama, ja ne želim ovu operaciju“, žalila se Šakira.

„Ali, operacija je neophodna da bi mogla da živiš“, odgovorila je majka.

Šakira je umrla mesec dana nakon operacije. Išla sam prema bolnici kada me je majka nazvala i javila vest. Mnogo sam plakala.

Majka, međutim, nije plakala.

„Mama“, pitala sam je na sahrani, „zašto ne plačeš?“ Nikada mi nije odgovorila.

Četiri meseca kasnije, majčino stopalo je počelo da otiče. Ostala je dve sedmice u bolnici, a doktori su rekli da je uzrok depresija nastala nakon Šakirine smrti. Doktor je preporučio savetovalište, ali majka je odbila da ide. Šest meseci kasnije je umrla.

Gubitak majke koji je došao tako brzo nakon sestrine smrti strašno me je pogodio. Međutim, stvari su postale još gore. Rođak, Mark, koji je često dolazio kod nas u posetu i pokušavao da me oraspoloži, šest meseci nakon smrti moje majke poginuo je u saobraćajnom udesu.

Bol koji sam osećala bio je isuviše jak. Moj prijatelj je imao mnogo tetovaža po celom telu. Znala sam da je tetoviranje poprilično bolno, pa sam odlučila da se tetoviram, da bih možda ublažila svoj bol.

Probušila sam nos. Međutim, bol nije bio dovoljno jak, pa sam probušila nos i drugi

put. Onda sam probušila uši, a zatim sam tetovirala grudi. Bol je i dalje trajao.

U to vreme, moj momak se udavio prilikom plivanja. Kada sam primila telefonski poziv, nisam mogla da poverujem. Setila sam se svoje sestre, majke, rođaka. Sada je i moj momak bio mrtav. Počela sam da vrištim od jada i bola.

Nazvala sam šeficu sa svog radnog mesta, da joj kažem da neću moći da prisustvujem zajedničkom okupljanju svih zaposlenih iz firme te večeri, jer sam morala da idem u bolnicu da identifikujem telo svog momka. Šefica mi je rekla da sačekam njenog sestrića Marka da ide sa mnom.

„On će doći po tebe“, rekla je.

Videvši mrtvo telo svog momka, pomislila sam da mi je došao kraj. Više nisam vide-la nijedan razlog da živim.

Četiri meseca kasnije, imala sam pobačaj.

Život je delovao mračno, ali Mark je uneo nešto svetlosti u njega. Posećivao me je svakodnevno i čitao stihove iz Biblije.

„Da li si čula za stih iz Jevanđelja po Jovanu 3,16?“, pitao me je.

Tamo piše: „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“

Jednog dana Mark me je odveo da upoznam njegove roditelje. Njegov otac je saslušao moju žalosnu priču i dao mi je svoj broj telefona, rekavši: „Ako ti ikada bude potreban neko da razgovaraš sa njim, nazovi me. Daj sebi vremena, Bog ima cilj sa tobom.“

Nakon toga, Mark me je često dovodio kod svojih roditelja. Zavolela sam ih, i bila sam zainteresovana da ih slušam kada govore o Bogu. Jednog dana dok smo razgovarali, upitala sam da li bih mogla da idem u crkvu sa njima.

„Da!“, uzvicknuli su roditelji. Mark nije ništa rekao.

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu žensku osobu da iznese ovo iskustvo.
- Pogledajte video-klip na Jutjubu: bit.ly/Shinell-Davis.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Naredne subote, otišla sam u crkvu sa Markom i njegovim roditeljima.

Kako su sedmice prolazile, počela sam ponovo da budem srećna. Bogoslužjenja na koja sam redovno odlazila kao da su bila osmišljena za mene. Moj bol je utihnuo. Čitala sam svakodnevno Bibliju i pouku, tražeći odgovore za svoj život.

Jedne subote, pastor je pozvao one koji žele da predaju svoje srce Bogu da ustanu.

Ja sam odmah ustala. Znala sam da želim da živim za Isusa. Mark je takođe ustao.

Kasnije sam saznala da je Mark prestao da ide u crkvu pre pet godina i da se vratio kada sam ja pokazala interesovanje da idem.

Markovi roditelji bili su veoma srećni. Molili su se Bogu da se on vrati Isusu.

Mark i ja smo kršteni istog dana. Venčali smo se jedanaest meseci kasnije.

Ponekad mi neko kaže: „Ti ne znaš kroz šta prolazim.“ A onda, kada čuju moju priču, kažu: „Zar si prošla kroz sve to? Kako to da si još uvek živa?“ Ja odgovorim: „To je Bog. On mi je dao novi život.“

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje centra za bolji život, „centra uticaja“, na kampusu Univerziteta Južnih Kariba, koji će obučavati studente za misionarsku službu.

Ubod otrovne škorpije

KOLUMBIJA / 8. maj

**Karlos Rejes, 39
i Luz Muriljo, 34**

Bilo je oko 7 sati uveče i pastor Karlos i njegova supruga Luz spremali su se za spavanje. Neko bi možda pomislio da je 7 sati uveče rano za odlazak u krevet. Međutim, pastor i njegova supruga žive u udaljenom planinskom delu Kolumbije, radeći kao misionari među ljudima iz domorodačkog plemena Embera. Na planinama svi odlaze u krevet ranije.

Iznenada, noćni mir je prekinula glasna užurbana lupa po ulaznim vratima kuće.

„Pastore, pastore“, vikala je neka žena. „Izađite, izađite!“

Luz je otvorila vrata. Napolju je stajala Kandida, vernica njene crkve.

„Bebu je ubola škorpija!“, vikala je Kandida sa vidnim strahom u očima.

Pastor i Luz su se brzo obukli. Pastor je zgrabio baterijsku lampu, Luz, medicinska sestra, otrčala je u kuhinju i uzela nekoliko

čenova belog luka, teglu punu vode i pipetu.

Kandida je pvela pastora i njegovu suprugu do bebine kuće. Pažljivo su hodali kroz mrklu noć. Zmije i škorpije vrebale su u travi.

Stigavši u bebinu kuću, zatekli su majku sa svojom jednogodišnjom bebom. Otac je otišao da potraži seoskog vrača.

Majka je držala bebu u naručju. Bila je lju-bičasta i snažno se tresla.

„Stavila sam je u viseću mrežu, a nisam primetila škorpiju“, kroz plač je govorila. „A onda je beba vrisnula, i kada sam je uzela u naručje, videla sam škorpiju.“

Pokazala je prema ostacima zgažene škorpije na podu. Ubila je škorpiju zgazivši je čizmom.

Luz je uzela bebu iz naručja mlade žene i tražila mesto uboda. Njeno čelo je bilo naborano od strepnje. Beba je umirala.

„Pomolimo se“, rekla je.

Majka je klekla na pod. Pastor Karlos, Luz i Kandida su joj se pridružili, držeći se za ruke.

„Gospode, Ti imaš silu i jedini si koji možeš da isceliš ovu bebu“, molio se pastor.

Luz je isprala bebinu ranu. Izgnječila je beli luk i stavila na nju. Zatim je mešavinu belog luka i pijaće vode iz tegle koju je ponela, stavila u pipetu, i njom kapala u bebina usta.

Nakon toga, pastor Karlos se ponovo molio. Njegova supruga i on su ponavljali proces. Narednih sat vremena ispirali su ranu mešavinom belog luka i vode i stavljali pipetom mešavinu u bebina usta uz molitvu.

Nakon nekog vremena, beba je prestala da drhti, a njena ljubičasta boja se povukla.

„Sada možete da nahranite bebu“, rekla je Luz vraćajući bebu u majčin zagrljaj.

Porodici više nije bio potreban vrač. Bog nebeski bio je mnogo snažniji.

Pastor Karlos se pomolio još jednom radosnom molitvom zahvaljivanja.

„Hvala Ti, Gospode, što si odgovorio na naše molitve i zaštitio ovu bebu. Molimo Te da iskoristiš ovo čudo da takneš srca ove porodice, tako da mogu da shvate da si Ti pravi Bog.“ 🌍

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje centra uticaja na Adventističkom univerzitetu u Kolumbiji. Ovaj univerzitet će obučavati studente da postanu misionari poput Karlosa. On je diplomirao na tom univerzitetu.

Hvala vam što planirate da priložite veliku darove Trinaeste subote.

U vezi sa pričom

- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionarske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Misionarske informacije

- Godine 1894, Frenk Keli je kao samostalni misionar otišao iz SAD-a u Bogotu, plaćajući svoje troškove davanjem časova engleskog jezika i slikajući. Na kratko se vratio u SAD, oženio, pa zatim ponovo vratio u Kolumbiju. Zbog slabog zdravlja svoje supruge, vratio se u SAD 1899. godine. Porodica Keli se 1920. vratila u Kolumbiju, gde su proveli tri godine, posle kojih su se za stalno vratili u SAD.
- U toku ranih godina devetnaestog veka, adventisti su otišli na ostrva San Andres i Providensija, koja pripadaju Kolumbiji, a nalaze se severno od Paname. Godine 1901, S. Parker Smit (sin Urije Smita) i njegova supruga otvorili su školu u San Andresu. Godine 1908, Smit je pisao za časopis *Rivju end Herald* da je na tom ostrvu postojala crkva sa 19 članova, i da se adventističko delo na tom ostrvu razvija posredstvom škole. Tokom 1916/17, nekoliko kolportera je radilo u kopnenom delu Kolumbije.
- Oko 90% Kolumbijaca se smatra hrišćanima, većinom rimokatoličke vere (80%), dok se 17% smatra protestantima. Ostatak populacije je ateističkog ili agnostičkog shvatanja, tvrdeći da veruje u Boga, ali ne sledi određeni religiozni pravac. Više od 35% onih koji se smatraju religioznim, priznaju da ne praktikuju aktivno svoju veru.

Pozajmljivanje pirinča i šećera

KOLUMBIJA / 15. maj

Marija Tordesija, 35

Nekim studentima je potrebno više pomoći nego drugima. Beatris, majka dvoje dece, bila je jedna od njih.

„Da li biste mogli da mi pozajmite malo pirinča?“, upitala je Beatris svoju gazdariću Mariju. Marija, takođe studentkinja, iznajmljivala je sobe u svojoj velikoj kući u Monetiji u Kolumbiji. Marija je svojoj stanarki dala pirinač.

Nekoliko dana kasnije, Beatris je tražila nešto drugo. „Da li možete da mi pozajmite malo šećera?“ Marija joj je dala šećer.

Zatim su Beatrisi bile potrebne banane, još pirinča i šećera. Mariji nije smetalo da pomaže. U svakom kontaktu sa svojom stankom, molila se da verno sledi Hristov metod službe drugim ljudima. Ona je čitala o takvoj službi u knjizi Elen Vajt *U potrazi za boljim životom*, str.143.

„Samo Hristov metod doneće pravi uspeh u približavanju ljudima. Spasitelj se pridružio ljudima kao Onaj koji im želi dobro. On

je pokazao svoje saosećanje prema ljudima, služio u njihovim potrebama i pridobio njihovo poverenje. Tada ih je pozvao: 'Hajdete za mnom.'“

Kako je Marija pokazivala saosećanje i služila Beatrisinim potrebama, ove dve žene su se sprijateljile. Kada je Marijina crkva organizovala seriju evanđeoskih predavanja, pozvala je svoju prijateljicu da dođe na predavanja. Beatrisi su se ona mnogo svidela, tako da su zajedno počele da proučavaju Bibliju.

Nakon nekog vremena, Beatris se krstila.

Molitve i biblijska proučavanja su se nastavila, i Beatrisin dvanaestogodišnji sin i osmogodišnja ćerka su se krstili. I drugi studenti koji su iznajmljivali sobe kod Marije pridružili su se sedmičnom proučavanju Biblije. Grupa proučavalaca Biblije je tako narasla na 30 ljudi.

Jednom prilikom drugi student je zatražio pomoć od Marije. Molio je Mariju da pođe sa njim na univerzitet, da mu pruži moralnu podršku dok bude razgovarao sa direktorkom. Kada su ovo dvoje mladih došli na univerzitet, direktorka nije razumela u kom svojstvu se Marija pojavljuje.

„Ko je ova žena?“, upitala je mladića.

„To je žena koja vodi moju grupu za proučavanje Biblije“, odgovorio je.

Iznenađena ovim odgovorom, direktorka je zatražila dodatno pojašnjenje. Marija je objasnila da se grupa univerzitetskih studenata okuplja jednom sedmično u njenom domu da proučavaju Bibliju, i da su oformili grupu za podršku.

„To je prekrasno!“, izjavila je direktorka. „Nema mnogo ljudi koji pružaju nesebičnu pomoć ovih dana.“

Zamolila je Mariju da preseli svoja biblijska proučavanja na univerzitetski kampus.

„Na kraju krajeva, učesnici su svi studenti univerziteta“, rekla je.

Univerzitet je ovoj grupi omogućio da se okuplja u studentskom centru za učenje, u jednoj otvorenoj natkrivenoj građevini. Kako ovo mesto nije imalo ni zidove ni vrata, drugi studenti su ubrzo primetili ove sastanke, pa su im se neki od njih pridružili. Grupa je narasla na 40 ljudi, među kojima su bila i 3 univerzitetska profesora.

Jedna od njih bila je i Roza, Marijina školska drugarica, koja je u početku odbijala da se pridruži ovoj grupi za proučavanje Biblije. Marija se nije brinula oko toga da li će Roza dolaziti na proučavanja ili ne, želela je samo da joj bude prijateljica. Pozivala je i slala poruke Rozi. Pozvala je u svoj dom na ručak. Roza je izjavila da se plaši da čita Bibliju jer nije želela da izneveri Isusa. Ali, na kraju, pridružila se ovoj grupi. Dok se molila i proučavala, njeni strahovi su nestali.

Nakon nekoliko meseci predala je svoje srce Isusu i bila krštena.

Marija se radovala što je Roza predala svoje srce Isusu. U toku tri godine koliko ova grupa za proučavanje Biblije postoji, Roza je bila deseta osoba koja se krstila.

Marija kaže da je uspeh u radu biblijske grupe taj što grupa sledi Hristov metod poučavanja.

U vezi sa pričom

- Marijina grupa za proučavanje Biblije sastaje se na kampusu Univerziteta u Monetiji u Kolumbiji.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Španski jezik je zvanični jezik u Kolumbiji. Dosta je napora učinjeno da se održi njegova lingvistička čistoća. U Kolumbiji upotrebljava se takođe više od 180 domorodačkih jezika i dijalekata.
- Procenat pismenosti u Kolumbiji je veći od svetskog proseka. Više od 94% ljudi ume da čita i piše.
- Kolumbija je poznata po izvozu dve stvari, svetski poznate kafe i smaragda.
- Kolumbija je bila naseljena polunomadskim plemenima do dolaska Španaca u petnaestom veku. Stekla je samostalnost od španske vlasti 20. jula 1810. godine, a 1886. godine osnovana je Republika Kolumbija.

„Ja sam sledila Hristov metod kada je Roza u pitanju, molila sam se za nju i pozivala je. Ja sledim Hristov metod za svaku mladu osobu u ovoj grupi.“ 🌐

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje centra uticaja „Bolji život“ na Adventističkom univerzitetu u Kolumbiji, koji je udaljen dva sata letom od Marijinog rodnog grada.

Hvala vam što planirate da priložite veliku dar Trinaeste subote.

Da li si spreman da umreš?

MEKSIKO / 22. maj

Rodžer Peč, 52

„Da li se osećate spokojno? Da li ste spremni da idete na nebo?“

„Znam da ću da umrem, ali nisam spreman“, odgovorio je Hoze. „Mislim da moji gresi nisu oprošteni.“

A onda je iskazao zahvalnost svom sinu i unuci što su ga doveli u adventističku bolnicu. Zahvalio se Bogu za svoje fizičko i duhovno zdravlje.

„Dobro je što ste zahvalni svojoj porodici što se brine o vama. Ako ste zahvalni svojoj porodici i sigurni da vas Bog vodi i čuva, zašto niste doneli odluku da predate svoje srce Isusu?“, upitao je kapelan.

Hoze je rekao da je celog života pripadao drugoj hrišćanskoj denominaciji. „Odlazio sam na adventistička evanđeoska predavanja sa svojom unukom, ali nisam smatrao da je potrebno da učinim više od toga“, odgovorio je stariji čovek.

Kapelan je pogledao Hozeu u oči. „Ako niste spremni da umrete, i osećate da vam gresi nisu oprošteni, potrebno je da učinite nešto više od pukog pohađanja evanđeoskih predavanja. Ono što vam nedostaje je to što niste predali svoj život Isusu.“

Hoze je počeo da razmišlja. Nakon nekog vremena, rekao je: „Možda je to ono što mi je zaista potrebno.“

„Otac zna mnogo o Bogu“, rekao je Hozeov sin. „On je proučavao Bibliju i odlazio na mnoga evanđeoska predavanja. Sve što je potrebno jeste da donese odluku.“

„Ovo je pravo vreme za donošenje odluke“, rekao je kapelan.

Kapelan Rodžer svakodnevno posećuje sve pacijente u Jugoistočnoj bolnici, četrdesetokrevetnoj adventističkoj medicinskoj ustanovi u Viljahermosi u Meksiku.

Jednog posebnog dana, kapelan Rodžer je zastao kraj kreveta novoprimljenog pacijenta, osamdesetogodišnjeg čoveka po imenu Hoze. Hoze je bio hospitalizovan zbog dijabetesa i visokog pritiska. Bio je veoma slab.

Kapelan je znao nešto o Hozeu. Ovaj stariji čovek je poslednjih dvadeset godina živeo sa svojim sinom, adventistom, koji je sada stajao kraj njegovog bolesničkog kreveta.

Njegova unuka je radila kao medicinska sestra u bolnici. On je svojevremeno proučavao Bibliju i pohađao evanđeoske sastanke. Poznavao je adventistička učenja, ali nikada nije doneo odluku da preda svoje srce Isusu.

Kapelan Rodžer je govorio nežno, ali direktno.

„Da li ste spremni da umrete?“, pitao je.

„Možda nećete imati drugu priliku. Ako donesete odluku, ja ću vas lično krstiti.“

Te večeri, Hoze je doneo odluku da preda svoj život Isusu putem krštenja. Kapelan se molio Bogu da mu da fizičku snagu da bude kršten.

Narednog dana, kapelan je posetio Hozeu u njegovoj bolesničkoj sobi. Osećao se mnogo bolje, i dalje je želeo da se krsti.

Pastor Rodžer je ispunio krštenički formular i pitao Hozeu da li je spreman da ispuni svoje obećanje Bogu.

„Definitivno želim da učinim zavet krštenjem“, rekao je.

Bio je kršten sedmicu dana nakon svog izlaska iz bolnice.

Hoze je bio veoma srećan na dan svog krštenja. Rukujući se sa kapelanom Rodžerom, rekao je: „Održao sam svoju reč.“

Nakon toga, Hoze je redovno dolazio u crkvu svake subote. Umro je tri godine kasnije, 2019. godine, u svojoj 83. godini.

Hoze je jedan od mnogobrojnih bolničkih pacijenata koji su se pred očima kapelana Rodžera obratili Bogu i promenili silom Božje ljubavi.

On obično nije tako direktan sa pacijentima kao što je bio sa Hozeom. Međutim, znao je da Hoze zna mnogo o Bogu i osećao je da treba da bude direktan u obraćanju sa njim.

On sledi Hristov metod dosezanja do ljudi, koji Elen Vajt opisuje u svojoj knjizi *U potrazi za bolji životom*, str.143.

„Samo Hristov metod doneće pravi uspeh u približavanju ljudima. Spasitelj se pridružio ljudima kao Onaj koji im želi dobro. On je pokazao svoje saosećanje prema ljudima, služio u njihovim potrebama i pridobio njihovo poverenje. Tada ih je pozvao: 'Hajdete za mnom.'“

Kapelan Rodžer je rekao da bolnički kapelani nisu jedini ljudi koji su okruženi bolesnim ljudima. Svet je pun bolesnih

U vezi sa pričom

- Pogledajte kapelana Rodžera na Jutjubu: bit.ly/Roger-Pech.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Misionijske informacije

- Najranije adventističko misionijsko delovanje u Meksiku datira iz 1891. godine, kada je američki krojač S. Markizio otišao u Meksiko Siti da prodaje englesko izdanje knjige *Velika borba*. Dve godine kasnije, 1893, grupa misionara među kojima je bio Den T. Džons, Dr. Lilis Vud, Ajda Kraford, Ora Ozborn i Alfred Kuper sa suprugom, stigla je u Gvadalaharu i pomogla u otvaranju medicinske misije i škole. Kasnije se klinika razvijala pod imenom Gvadalahara sanatorijum. Časopis *Rivju end Herald* (10. jul 1894. godine) izvestio je svoje čitaocima da je ovaj poduhvat bio prvi adventistički pokušaj osnivanja medicinskog misionijskog dela izvan SAD-a.

ljudi od greha. Najbolja stvar koja se može učiniti za njih je pokazati saosećanje time što ćete ih saslušati, rekao je.

„Jednom kad se pacijent oslobodi tereta koju nosi iznutra, tada je obično spremniji da čuje i prihvati savet“, smatra on. „Tada možete govoriti o Isusu.“

Deo darova Trinaeste subote 2018. godine bio je upotrebljen za izgradnju novog krila Jugoistočne bolnice u Viljahermosi u Meksiku. Hvala vam što će vaši darovi pomoći da mnogi pacijenti čuju o Isusovoj ljubavi od kapelana Rodžera i njegovog sedmočlanog tima volontera.

Buum!

Anhel Haro, 43

Dvadesetjednogodišnji Anhel posmatrao je dvogledom neplodni pejzaž pun kaktusa i grmlja u državi Čihuahua u Meksiku.

Buum!

Anhel je video vojnike koji pucaju iz teške artiljerije.

Iako su vojnici i njihova artiljerija bili udaljeni 7 km, eksplozija je glasno odjeknula kroz pustinju. Pratio je trag belog dima koji je pokazivao kuda je proletela granata.

„Gospode“, molio se tiho, „molim Te učini da granata eksplodira.“

Nekoliko trenutaka kasnije, buum! Granata je eksplodirala ostavljajući za sobom oblak dima i vatre, dok se zemlja tresla, uništavajući sve u radiusu od 1 km.

Anhelu je laknulo. Dva vojnika koja su bila pored njega takođe su osetila olakšanje. Njihov posao je bio da se potrudu da sve granate eksplodiraju. Nije smela nijedna neeksplozirana granata da ostane na njihovom delu terena, da bi njihova vojna jedinica koja je brojala 60 ljudi mogla da se vrati u svoju vojnu bazu u Meksiko Siti po

završetku petnaestodnevnih vojnih manevarskih vežbi.

To je bio poslednji dan vežbe na poligonu.

Narednog jutra, trebalo je da se vojnici ukrcaju na vojni voz za sedmodnevni put do njihove baze. Anhel je bio srećan što se vraća u bazu. Mogao bi da dobije dozvolu za odsustvo i ode u posetu svojoj majci.

Setio se Biblije koju mu je majka poklonila. Čitao je izveštaje o Isusu svake večeri nakon vojničkih vežbi. Znao je da se njegova majka moli za njega od trenutka kada je pre pet godina počela da odlazi u Adventističku crkvu. Sada se on molio gledajući kako granate eksplodiraju.

Buum!

Još belog dima širilo se nebom.

„Bože, molim Te učini da sve granate eksplodiraju“, Anhel se molio.

Odjednom je zavladała tišina.

Anhelovo čelo se naboralo od brige. Njegova dva druga su besno psovala. Ova tri mladića sada su morala da pronađu neeksploziranu granatu i da je unište.

Dva sata kasnije, vežba za taj dan je bila završena. Anhel i druga dva vojnika su krenula da traže neeksplodiranu granatu tešku 15 kg.

Prolazeći kroz zonu u kojoj su bile ispaljene granate, video je zečeve i kojote ubijene u eksplozijama granata.

„Evo je ovde“, uzviknuo je iznenada jedan od vojnika. „Skoro je zatrpana peskom.“

Vojnici su iskopali rupu, stavili granatu i prekrili je šibljem i rastinjem, zatim polili naftom i zapalili. Trčeći su se udaljili od tog mesta na bezbedno odstojanje. Nekoliko trenutaka kasnije, sva trojica vojnika su u svom skloništu iščekivala eksploziju.

Čekali su pet minuta, deset, zatim petnaest minuta.

„Gospode, molim Te, učini da ova granata eksplodira“, molio se Anhel.

Na isteku dvadesetog minuta, konačno je odjeknula eksplozija.

Beli dim je ponovo ispunio vazduh. Kada se dim razišao nekoliko trenutaka kasnije, vojnici su otišli do mesta eksplozije, da ugase malu vatru izazvanu eksplozijom. Smejali su se znajući da je njihova misija uspešno okončana, i da će uskoro biti na putu prema bazi.

Odjednom, prasak je ispunio vazduh.

Anhel se instinktivno bacio na zemlju. Nikad se nije više uplašio u životu nego tada.

„Bože, molim Te, zaštiti nas. Zaštiti nas.“

Dogodilo se nešto neobjašnjivo. Nezamislivo se dogodilo. Granata je eksplozirala drugi put.

Nakon nekoliko trenutaka, vojnici su ustali sa zemlje i proveravali da li su povređeni. Stajali su samo na nekoliko koraka od granate kada je eksplozirala. Radosno su grlili jedan drugog. A onda, klekli su na zemlju.

„Dragi Bože, hvala Ti za zaštitu i bezbednost“, Anhel je preustano ponavljao.

U vezi sa pričom

- Pogledajte klip na Jutjubu sa Anhelom: bit.ly/Angel-Haro.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Misionske informacije

- Katolicizam je dominantna religija u Meksiku od vremena španske kolonizacije u 16. veku. Meksiko je druga katolička država po veličini na svetu posle Brazila.
- Po poslednjem nacionalnom popisu stanovništva, 83% populacije Meksika je rimokatoličke vere, 10% protestantske, a 8% se ne smatra religioznim.

Taj dan je promenio njegov život. Počeo je da sluša kada je njegova majka govorila o Isusu. Pažljivo je proučavao biblijske lekije i knjige Elen Vajt, koje je njegova majka slala u kasarnu.

Dve godine nakon ovog događaja predao je svoje srce Isusu i bio kršten.

„Samo nas je Božje čudo spasilo tog dana da ne poginemo. Obično granate ne eksplodiraju dva puta. Definitivno nas je Božja ruka zaštitila. Ja sam uveren da Bog ima plan za mene.“

Danas Anhel ima 43 godine i radi kao šef obezbeđenja u adventističkoj bolnici u Viljahermosi. 🌍

Hvala vam za darove iz prvog tromesečja 2018. godine koji su pomogli da se izgradi još jedno krilo bolnice.

Molitve za supruga

MEKSIKO / 5. jun

Ester Garsija, 35

Kada je Ester imala 12 godina, počela je svake večeri u svojoj spavaćoj sobi, u gradu Viljahermosa u Meksiku, da se moli za posebnu stvar.

„Molim Te, pronađi mi dobrog supruga.“

Esterin otac je bio alkoholičar. Pio je puno i često tukao njenu majku. Često je pretio majci i Esteri sa kuhinjskim nožem, ponekad bi i zamahivao prema njima. Srećom, uvek je promašivao.

Ester zapravo nije ni znala kako treba da se moli, ali verovala je da Bog može da joj pomogne. Razgovarala je sa Njim kao što bi razgovarala sa prijateljem.

„Molim Te, podari mi dobrog supruga, srećnu porodicu i dete.“

Nakon što je diplomirala na univerzitetu, upoznala je Luisa dok je radila u prodavnici. On je bio njen šef. Počeli su da se zabavljaju, a Luis ju je pozvao na poseban subotni program u Hrišćansku adventističku crkvu.

Ester je odmah zavolela crkvu.

Ljudi su bili prijatni i osećala je spokoj koji nikada ranije nije osećala. Slušala je propovednika kako govori o Danilu.

Odjednom, čula je muški glas koji joj se obratio.

„Ovo je tvoje mesto“, rekao je glas. „Ti pripadaš ovde.“

Ester je pogledala u Luisa. „Da li mi se ti to obraćaš?“, upitala je.

„Ništa nisam rekao“, glasio je njegov odgovor.

Ester se zapitala da li je počela da gubi razum.

Kad je izašla iz crkve nakon propovedi, glas je nastavio da joj se obraća u njenom umu.

„Ovo je tvoje mesto“, rekao je glas. „Ti pripadaš ovde.“

Ester nije razumela ko joj se obraća, ali osećala je mir.

Naredne subote, rekla je Luisu da bi želela da proučava Bibliju.

Narednog dana, Luisova sestra i njen suprug su rado došli u Esterin dom da proučavaju Bibliju sa njom. Dok je upoznavala istine o stvaranju i Deset zapovesti, u njoj se rodila želja da još više saznaje o istinama iz Biblije.

Počela je i samostalno da proučava Bibliju.

Jednog nedeljnog popodneva, otac je došao kući u vidno pijanom stanju, dok je Ester proučavala Bibliju. Video je mladi adventistički bračni par u dnevnoj sobi, i krenuo pravo prema kuhinji.

Ester je čula buku i lomljivu u kuhinji. Otac ju je pozvao da dođe. Uzeo je veliki kuhinjski nož i zapretio: „Napusti kuću sa svojim prijateljima. Ako ne odete, ubiću vas.“

Esterine oči su se širom otvorile. Glas koji je čula nije bio očev. Takav izraz na njegovom licu nikada ranije nije videla. Izgledao je kao neka potpuno druga osoba. Pokušala je da ga urazumi.

„Molim te, smiri se“, rekla je. „Ja ne koristim droge i ne pijem alkohol. Ja pokušavam da proučavam Bibliju, što je dobro za moj život.“

Otac je odbijao da sluša.

Povikao je: „Ubiću ove ljude i tebe.“

Ester je zamolila prijatelje iz crkve da napuste njen dom. Nakon što su se pomolili sa njom, bračni par je otišao. Ester je otišla u svoju sobu i plakala.

„Gospode, molim Te, pomози mi. Ja ne želim da živim na ovakav način.“

Odjednom je osetila mir.

Pronašla je oca u dnevnoj sobi. Kada ju je video, počeo je glasno da se smeje. Ester je osećala da se to nije otac smejavao. Otrčala je natrag u sobu da se ponovo moli.

„Bože, šta želiš da učinim?“, upitala je.

Istog trenutka znala je šta je pravi odgovor.

Odlučila je da će predati svoje srce Isusu i da će se krstiti.

Danas, osam godina kasnije, Ester služi kao sekretarica crkve i vođa mladih u Adventističkoj crkvi Amatitan u Viljahermosi.

U vezi sa pričom

- Pogledajte Ester u video-klipu na Jutjubu: bit.ly/Esther-Garcia.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionrske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Meksikanci sport shvataju ozbiljno. U vreme pre osvajanja, gubitnici u ritualnoj igri sa loptom često su bili ubijani. I dalje se neguju opasni sportovi poput borbe sa bikovima i rodeo (nastao u Meksiku), u kojima učesnici rizikuju svoje živote.
- Mnogi umetnici potiču iz Meksika. Kroz svoju istoriju, uključujući i Maje, kao i druge domorodačke grupe, pravili su murale, skulpture, nakit. Moderni meksički umetnici takođe proizvode velika slikarska dela, skulpture, murale i fotografije.
- Meksiko je jedna od država sa najviše biodiverziteta. Meksiko obuhvata planine, tropske kišne šume, pustinje, močvare. Bezbroj životinjskih vrsta živi u Meksiku.

Ona se udala za Luisa, a sada očekuju svoje prvo dete.

„Molila sam se za dobrog supruga, srećnu porodicu i dete“, kazala je. „Bog je odgovorio na moje molitve.“ 🌍

Hvala vam za darove iz prvog tromesečja 2018. godine koji su pomogli da se izgradi još jedno krilo Jugoistočne bolnice, adventističke medicinske ustanove u Esterinom rodnom gradu Viljahermosa u Meksiku.

MEKSIKO / 12. jun

To nije moj način

Fabiola Padilja, 36

Nakon svog krštenja, Fabiola se molila narednih 18 godina da njen otac takođe preda svoje srce Isusu u Viljahermosi u Meksiku.

Njegov slučaj je delovao beznađežno.

On nije verovao u Bibliju, molio se Mariji i svecima. Bio je alkoholičar, često maltretirao svoju suprugu, a njegovo lice je stalno bilo namršteno od besa.

Fabiola mu je govorila o Isusu, ali otac bi se uvek udaljio, ne želeći da sluša. Nije se umorila od molitava, traživši od vernika crkve da se i oni mole za njen problem.

Bog je konačno odgovorio na njene molitve. Međutim, odgovor nije bio ono što je očekivala.

Kada je imao 75 godina, ocu je dijagnostikovao kancer jetre. Doktor je rekao da se kancer mnogo proširio i da se ne može operisati. Kada je Fabiola čula da će otac umreti, počela je da se još usrdnije moli za njegovo spasenje.

„Gospode, daj mi prave reči, da mogu ocu da govorim o Tebi“, molila se svakog jutra i večeri tokom sedam dana.

„Daj mi hrabrosti.“

Zatim je otišla do očevog kreveta i uzela njegovu ruku. Bila je nervozna. Mislila je da će je ošamariti ili reći da ga pusti na miru. Ali, setila se da se upravo za to molila.

„Volim te mnogo“, rekla je. „Bog o kom želim da ti govorim ovog jutra je Bog u koga ti veruješ. On je Bog koji ima silu da te isceli. Dozvoli mi da se pomolim sa tobom.“

Na svoje iznenađenje, otac je dozvolio da se pomoli sa njim.

Od tog dana, otac i ona su se molili svakog jutra i večeri. Nakon molitve, ona bi čitala neke stihove iz Biblije i pevala pesme. Otac bi u tišini slušao.

Fabiola se pitala da li su njena dela bila beskorisna, ali je nastavljala da čita Bibliju i peva pesme. Vernici njene crkve odvojili su jedan dan da se mole i poste za obraćenje njenog oca.

Kancer se brzo širio, a otac je bivao sve slabiji i slabiji. Fabiola nije znala šta više da čini.

Jedna sestra iz crkve, Rita, ponudila je da drži biblijske teme. Na Fabiolino iznenađenje, otac je pristao da počne da proučava Bibliju.

Videvši da se očevo zdravstveno stanje brzo pogoršavalo, Rita je ubrzala biblijska proučavanja, obrađujući 7 lekcija za sedmicu dana. Nakon sedme lekcije, Rita je upitala oca da li bi želeo da preda svoje srce Isusu.

„Zašto se ne biste krstili?“, pitala je.

Otac je izjavio da želi da bude kršten.

Rodžer Peč, kapelan iz adventističke Jugoistočne bolnice, krstio je oca u dečijem plastičnom bazenu, u dvorištu ispred porodične kuće u sredu u 13:30.

Te večeri, otac nije želeo da ide u spavaću sobu. Želeo je da ostane sa svojom porodicom u dnevnoj sobi.

Nešto posle ponoći, počeo je ubrzano da diše, a zatim duboko udahnuo i izdahnuo sklopivši oči.

Očeva lice, često namrgođeno u životu, sada je izgledalo potpuno spokojno u sanduku. Iznenađeni tim prizorom, ožalošćeni su pitali da li je on odlazio u crkvu bez znanja svoje ćerke. Fabiola je rekla da je otac predao svoje srce Isusu nekoliko sati pre smrti.

Fabiola je ubeđena da je Bog učinio čudo. Očeva promena srca odigrala se u periodu od samo dva meseca, od trenutka kada mu je dijagnostikovao kancer, do trenutka smrti.

„Otac je predao svoje srce Isusu, ne onako kako sam ja želela, već na Božji način. Ono što je nemoguće čoveku, Bogu je moguće“, izjavljuje Fabiola. 🌍

Hvala vam za darove iz prvog tromesečja 2018. godine koji su pomogli da se izgradi još jedno krilo Jugoistočne bolnice, adventističke medicinske ustanove, u kojoj radi kapelan Rodžer Peč.

U vezi sa pričom

- Pogledajte Fabiolu i njenog oca u video-klipu na Jutjubu: bit.ly/Fabiola-Padilla.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionijske postove i brze činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Meksiko ima bogato domorodačko nasleđe. Bio je nekoliko vekova pod španskom vlašću. Danas, većina Meksikanaca su *mestizos*, mešavina domorodaca i Španaca.
- Prve ljudske naseobine u Meksiku stvorili su Olmeci, koji su se pojavili u jugoistočnim delovima ove države oko 1200 godina p.n.e. Nakon njih došli su Maje, Tolteci i Asteci.
- Od rođenja do smrti, status i život ljudi često je određen jakim uticajem porodičnih veza. Zbog ekonomske situacije, tri ili više generacija ljudi dele kuću, kako u ruralnim delovima, tako i urbanim sredinama. Cele porodice, deda, baba, odrasli, tinejdžeri i mala deca, često zajedno prisustvuju određenim događajima.
- Venčanja su obično događaj u koji je uključena cela porodica, kao i proslava „quinceañera“ (obeležavanje petnaestog rođendana mlade devojke).
- Meksička kuhinja je poznata po svojoj paleti različitih ukusa i začina, posebno ljutim čili papričicama. Popularna jela su takos, buritos, enčilada, koja se mogu naći u restoranima širom sveta.
- Sivi kitovi plivaju hiljadama kilometara od Aljaske do severnog Meksika, da bi se parili u vodama Baha Kalifornije.

Moć semena

MEKSIKO / 19. jun

Florencio Vasquez, 61

Četvorogodišnji Florencio radio je na farmi svoje bake u Meksiku. Brinuo se o usevima pirinča, avokada, kakaoa i ruža, uz pomoć dvojice odraslih rođaka i sedmogodišnjeg dečaka iz komšiluka, Antonija.

Florencio je primetio da Antonio nije radio subotom. Antonio takođe nije uzimao svoju zaradu zajedno sa svojom dvojicom rođaka subotom popodne. Dolazio je po nju u subotu uveče.

Florencio je pitao iz kog razloga to čini.

„Pročitao sam u Bibliji“, odgovorio je Antonio. „Bog kaže da ne treba da radimo subotom zato što je to Njegov dan.“

Florencio je verovao Antoniju zato što je taj dečak bio drugačiji od ostalih. Bio je dobro vaspitan, ljubazan, i čitao je Bibliju. On je bio njegov najbolji drug.

Nekoliko dana kasnije, tokom pauze u radu, Antonio je pozvao Florencija da zajedno sa njim ide u crkvu.

„Da li bi želeo da ideš u crkvu sa mnom?“

upitao je dečak dok su pili pozol, sladak crvenkasti napitak od kukuruza. „Imamo poseban program za decu. Možemo zajedno da čitamo Bibliju. Moći ćeš da upoznaš nove prijatelje.“

„Da, želim da idem“, odgovorio je Florencio.

Međutim, nije otišao. Baka je pripadala drugoj hrišćanskoj denominaciji i nije volela adventiste. Smatrala je da su lenji zato što ne rade subotom.

Međutim, Antonio nije odustajao. Nekoliko dana kasnije, pozvao je ponovo Florencija.

„Pođi sa mnom u crkvu.“

Florencio je želeo da ide, ali mu baka nije dozvolila.

Antonio je nastavio redovno da poziva Florencija, i nakon mesec dana ukazala se prilika.

Jednog subotnog jutro, baka je otišla da prodaje avokado i ruže, a on je otišao sa

Antoniom u crkvu - i zaista mu se svidelo. Ljudi su bili prijatni. Posebno mu se svideo dečiji program Subotne škole.

Kada se vratio kući, baka ga je čekala.

„Gde si bio?“, pitala je.

„Išao sam u Adventističku crkvu sa Antoniom“, odgovorio je mali dečak.

Baka je bila ljuta.

„Ja ne volim tu crkvu. Nemoj da ideš tamo“, rekla je. „Kupiću ti pivo ako ne budeš išao u tu crkvu.“

Međutim, Florencio je nastavio da odlazi subotom sa svojim drugom. Izlazio bi iz kuće kad god bi baka odlazila da prodaje proizvode sa njihove farme, i trudio bi se da se vrati kući pre nje.

Dve godine su protekle, a Antonio se zajedno sa svojim roditeljima preselio u drugi grad.

Bez svog prijatelja, Florencio je prestao da odlazi u crkvu, a pritom je stekao i nezdrave navike. Sa 9 godina, uveliko je pio pivo sa bakinom dozvolom. Tada je počeo da puši marihuanu i koristi kokain.

Međutim, seme koje je Antonio posejao dok je radio na farmi nije zamrlo.

Pošto se borio sa zavisnošću tokom mnogih godina, Florencio je zavapio Bogu za pomoć. „Bože, isceli me“, molio se.

Molio se istom molitvom godinu dana, i odjednom, želja da pije, puši i upotrebljava drogu je nestala. Bio je oslobođen u svojoj 45 godini. Radovao se jer je znao da je Bog odgovorio na njegove molitve. Predao je ubrzo svoje srce Isusu u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Florencio smatra da je postao adventista zato što nikada nije zaboravio ono što mu je Antonio govorio kada je imao 4 godine - da Adventistička crkva sledi biblijska učenja, drži Božji zakon, uključujući i svetkovanje sedmog dana subote.

Danas Florencio ima 61 godinu i voli da govori o tome kako ga je Bog izvukao

U vezi sa pričom

- Pogledajte Florencija na Jutjubu: bit.ly/Florencio-Vazquez.
- Slike možete preuzeti sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Misionske informacije

- Najpopularniji sport u Meksiku je fudbal. Meksiko je bio domaćin Svetskog prvenstva u fudbalu 1970. i 1986. godine. Meksiko Siti je bio domaćin Olimpijskih igara 1968. godine.
- Više od polovine stanovništva živi u centralnom delu Meksika. Velika sušna područja na severu i tropskom jugu su slabo nastanjena. Skoro 80% Meksikanaca živi u urbanim sredinama, jer su ljudi iz siromašnim seoskih sredina pohrlili u gradove. Meksiko Siti ima jednu od najviših stopa gustine naseljenosti na svetu.

iz života alkohola i droge. Oko dvadeset osoba je predalo svoja srca Isusu nakon slušanja njegovog životnog iskustva, i proučavanja Biblije sa njim.

„Imamo moćnog Boga“, izjavljuje. „Ne mogu da objasnim Njegovu silu, ali ona je promenila moj život.“

Hvala vam za darove iz prvog tromesečja 2018. godine koji su pomogli da se izgradi još jedno krilo Jugoistočne bolnice, adventističke medicinske ustanove u Florenciovom rodnom gradu Viljahermosi u Meksiku.

Od vrata do vrata

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE / 26. jun

Ešli Alvarez, 20

Sve je počelo kada sam krenula u srednju školu u malom meksičkom gradu koji se nalazio na dva sata vožnje južno od granice sa SAD-om.

Školska drugarica Ketsi i ja postale smo dobre prijateljice. Sznala sam da je bila adventistkinja. Često bi me pozivala da idem sa njom na druženja u prirodi i druge crkvene aktivnosti. Međutim, ja sam odbijala za sve vreme trajanja srednje škole.

„Ne mogu da idem“, govorila sam. „Roditelji mi ne dozvoljavaju.“

Ali ja nikada nisam ni pitala svoje roditelje za dozvolu. Nisam bila zainteresovana da idem, tako da su njeni pozivi ulazili na jedno uvo a izlazili na drugo.

Ponekad bi Ketsi i ja vodile razgovore o suboti. Rekla bi mi u šta veruje, a ja bih njoj rekla svoje verovanje. Ali zapravo, ja nisam znala u šta verujem.

Pokušavala sam samo da kontriram. U svakom slučaju, otac mi je rekao da dan svetkovanja nije ni bitan.

Kada smo završile srednju školu, Ketsi je odlučila da studira medicinu, a moja molba za prijem na univerzitet je odbijena.

Počela sam da pomišljam da me je Bog zaboravio. Bila sam godinu dana tužna, a kada me je Ketsi pozvala na kampovanje, pristala sam.

Odmah mi se svidelo na kampovanju. Kamperi su bili prijatni i srdačni.

Trodnevno kampovanje bilo je usredsređeno na misionisko delovanje. Čistili smo obalu reke, i renovirali Adventističku crkvu. Odlasci od vrata do vrata na mene su ostavili najsnažniji utisak.

Lica ljudi bi se menjala nakon naše otpевane pesme ili pročitanoг stiha iz Biblije. Mogla sam da uvidim da se njihova srca menjaju posredstvom naših molitava.

Nikada se ranije nisam angažovala u nekom misioniskom poslu, i bila sam iznenađena kako sam se dobro osećala. Pomislila sam: „Zaista želim da činim više ovakvih stvari. Treba ovo da činim sve vreme!“

Ovo kampovanje promenilo je moj život. Sva moja tuga je iščezla. Osećala sam da moj život ima svrhu.

Ali, nisam znala kakvu.

Rekla sam svojim roditeljima za kampovanje, ali oni nisu pokazali ikakvo interesovanje.

Naredne subote, otišla sam u crkvu. Ljudi su me dočekali dobrodošlicom. Odmah su me uključili u crkvene aktivnosti. Saznala sam mnogo toga dok sam čitala Bibliju. Nakon toga, odlazila sam u crkvu svake subote.

Tačno mesec dana nakon kampovanja, jedan student sa Teološkog fakulteta Montemorelos držao je seriju evanđeoskih predavanja tokom sedam dana. Pozvala sam ga na večeru, a on je mojoj porodici govorio o Bibliji. Dok se pripremao da krene, upitao me je: „Da li si razmišljala o krštenju?“

Kada sam čula to pitanje, pomislila sam: „Pa ja sam zaista želela da čujem to pitanje.“

Istog trenutka, odlučila sam da se krstim.

Moji roditelji i Ketsi prisustvovali su mom krštenju tri dana kasnije.

Posle mesec dana, pohađala sam kurs za izviđače na Univerzitetu Montemorelos. Tokom tog sastanka u kome su učesnici iznosili svoja svedočanstva, organizatori su me pozvali na binu da ispričam svoju životnu priču. Ljudi su bili vidno dirnuti onim što sam govorila. Kada sam završila svoje izlaganje, jedan od organizatora je rekao: „Ona želi da bude student na Montemorelosu.“

Zapravo, ja nisam želela da studiram. Nisam imala novca za školarinu, a povrh svega, želela sam da ostanem sa svojim roditeljima.

Međutim, nisam mogla da odbijem predlog jednog profesora sa univerziteta da provedem leto radeći kao literarni evanđelist da bih zaradila novac za školarinu.

Dok sam tako išla od vrata do vrata u blizini univerziteta, saznala sam mnogo više o svojoj veri. Shvatila sam da je moja želja iz mladosti da idem od vrata do vrata bivala ostvarena. Zavoledela sam literarni evangelizam.

Kada se leto završilo, roditelji su mi rekli da se vratim kući. Kod kuće sam čeznula da

U vezi sa pričom

- Zamolite neku mlađu žensku osobu da iznese ovu priču kao svedočanstvo.
- Pogledajte Ešli na Jutjubu: bit.ly/Ashley-Alvarez.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionerske postove i važne činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/IAD-Facts.

Važne činjenice

- Španski je zvanični nacionalni jezik u Meksiku. Njime se služi većina stanovništva. Međutim, koristi se još 60 domorodačkih jezika. Huastečki u Verakruzu, jezik Maja u Jukatanu, mazahua, nahuatl, otomi, tarastek i totonak u centralnoj oblasti Mesa. Govore se još celtal, cocil, čijapas, zapotek, mikstek, mazatek u Oaksaki.
- Meksiko se nalazi na migratornim rutama mnogih životinjskih vrsta. Svake jeseni veliki broj pataka i gusaka doleće do meksičkih planina. Milioni jedinki ugrožene vrste leptira monarh prelazi iz SAD-a i zimu provodi u šumskim predelima na istoku države Mičoakan. Mičoakanski leptir monarh je od 2008. godine pod zaštitom UNESCO-a, iako zagađenje iz Meksiko Sitija ugrožava leptire i njihova prebivališta u šumama.
- Tri boje na meksičkoj zastavi imaju duboko značenje. Zelena predstavlja nadu i pobedu; bela predstavlja čistoću, a crvena predstavlja krv koju su prolili nacionalni heroji.

ponovo odem na univerzitet i nastavim da zarađujem novac kao literarni evanđelist. Sada shvatam da je Bog delovao na mene

da pronađem misionisku aktivnost koja će me učiniti srećnom.

Naposletku, rekla sam roditeljima da ću otići sama na univerzitet ako me oni ne odvezu. Moji roditelji su to nevoljno učinili. Na rastanku, nisu me čak ni pozdravili, samo sam izašla iz auta. Bilo mi je teško. Molila sam se: „Gospode, sada smo samo nas dvoje.“

Mesec dana je proteklo bez komunikacije sa roditeljima. Pitala sam se da nisam možda pogrešila. Nazvala sam oca. Baš kada sam želela da kažem da želim da se vratim kući, rekao je: „Ne moraš da se vraćaš. Ostani tamo. Tvoja majka i ja se spremamo da idemo u Adventističku crkvu.“

Nisam mogla da poverujem. Počela sam da plačem. Nisam mogla da razgovaram od plača.

Kasnije sam saznala da su roditelji bili pokrenuti mojom odlučnošću da služim Bogu kao literarni evanđelista. Kada su me odvezli do univerziteta, odlučili su da krenu u Adventističku crkvu da saznaju više o Bogu. Počeli su da proučavaju osnovne istine iz Biblije, i to ih je podstaklo da odluče da se krste.

Za sve to vreme, ja sam mislila da su ljuti na mene.

Šest sedmica nakon telefonskog poziva, otac i majka su se krstili zajedno sa mojim sedamnaestogodišnjim bratom i trinaestogodišnjom sestrom. Zato što sam bila verna Božjem pozivu da radim od vrata do vrata, moja porodica bila je krštena.

Moje rodno mesto, San Fernando, malo je, ali svako zna da je cela moja porodica postala deo Adventističke crkve.

Kada moji roditelji i ja iznosimo svoja svedočanstva, mnoge porodice pokazuju interesovanje dok nas slušaju. Ja ne znam šta će se dogoditi u budućnosti, jer je ovo tek početak naše priče.

Dar Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje centara „Bolji život“, misioniskih centara na Univerzitetu Montemorelos i dvanaest drugih adventističkih ustanova za visoko obrazovanje u Interameričkoj diviziji Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve.

Hvala vam što ćete priložiti velikodušne darove koji će pomoći da se evanđelje širi po svetu.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike).

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti koji će biti u žiži sledećeg tromesečja dolaze iz Severoameričke divizije Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve.

- Izgradnja druge faze multifunkcionalne teretane, u indijanskoj školi Holbruk u SAD-u.
- Izgradnja smeštaja za osoblje u adventističkoj školi Palau, u Palau.
- Izgradnja crkve i centra za lokalnu zajednicu Iglulik u Kanadi.
- Izgradnja crkava za imigrante u Kanadi i SAD-u.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Kolumbije, Meksika, Trinidada i Tobaga (IAD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem internet pretraživaču.

Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:

Colombia: government website	bit.ly/ColGovt
CIA World Factbook	bit.ly/CIAWFBCol
Colombia Travel	bit.ly/ColTrav
Mexico: government website	bit.ly/MexGovt
Lonely Planet	bit.ly/LonPlanMex
Visit Mexico	bit.ly/Visit_Mex
Trinidad and Tobago: government website	bit.ly/TandTGovt
US News & World Report	bit.ly/USNWRTT
Trip Savvy	bit.ly/TripSavTT

Seventh-day Adventist

Inter-American Division	bit.ly/SDA_IAD
North Colombian Union Conference	bit.ly/SDA_NCUC
South Colombian Union Conference	bit.ly/SDA_SCUC
Central Mexican Union Mission	bit.ly/SDA_CMUM
Chiapas Mexican Union Conference	bit.ly/SDA_CMUC
Inter-Oceanic Mexican Union Conference	bit.ly/SDA_IOMUC
North Mexican Union Conference	bit.ly/SDA_NMUC
Southeast Mexican Union Mission	bit.ly/SDA_SMUM
Caribbean Union Conference	bit.ly/SDA_CUC
South Caribbean Conference	bit.ly/SDA_SCC
Tobago Mission	bit.ly/36GkO6j

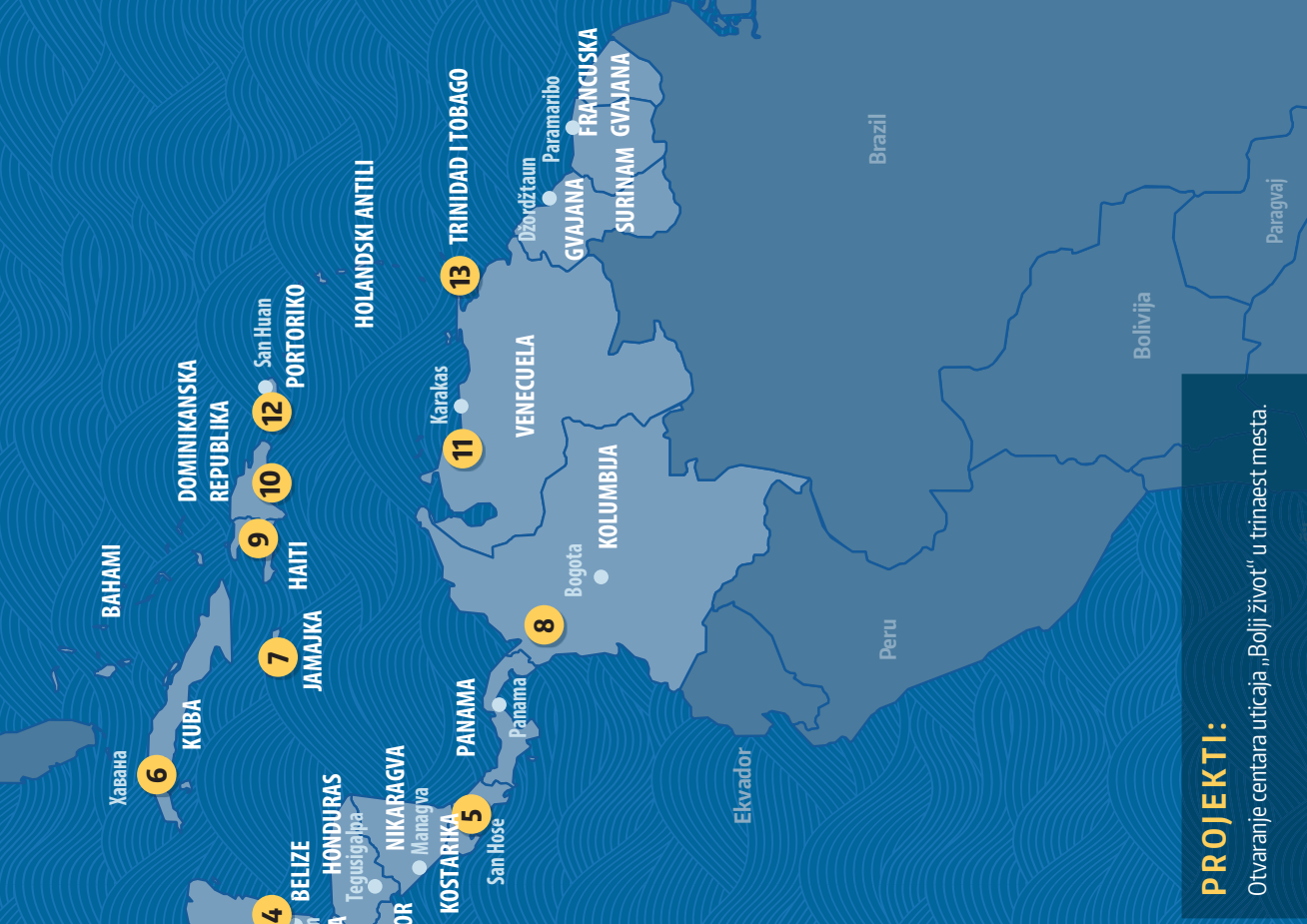
Adventistički misioniski DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitaj vođu Subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org www.AdventistMission.org/dvd.

Misioniski časopis i na društvenoj mreži Fejsbuk. Čitajte, komentarišite, šerujte, lajkujte naše priče na www.facebook.com/mission-quarterlies.

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misioniska darovanja. Zatražite od vašeg Odbora Subotne škole da vam postavi cilj misioniskih darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bilo za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – 12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za Trinaestu subotu). Pokažite nedeljni grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju. Podsetite vernike takođe da aktivnosti svetske crkve zavise od sedmičnih misioniskih darova Subotne škole. Dvanaeste subote, podnesite izveštaj o misioniskom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove Subotne škole da pripreme svoje darove Trinaeste subote za narednu sedmicu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilazu svoja misioniska darivanja.

Prevod:	Dejan Majstorović
Priprema:	Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije, www.subotnaskola.org
Izdaje:	TIP Preporod, Beograd

INTERAMERIČKA DIVIZIJA

UNJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Divizijska crkva	1	0	145	[NEMA]
Atlantsko-karipska misija	86	4	31,577	494,000
Belizjska misija	95	38	47,043	408,000
Karipska unija	635	114	246,979	3,864,000
Centralna meksička misija	250	151	87,829	45,609,047
Čiapaška unija	1,340	1,838	252,071	6,609,679
Kubanska unija	343	146	36,973	11,212,000
Dominikanska unija	929	444	353,763	10,400,000
Holandsko-karipska misija	37	6	9,798	285,000
Istočna venezuelanska misija	593	270	183,451	13,881,589
El Salvador, misija	796	204	195,792	6,454,000
Francuski Antili-Gvajana, unija	143	24	29,438	1,093,000
Gvatemalska misija	1,017	273	236,216	17,581,000
Haitčanska misija	612	512	480,496	11,263,000
Honduraška misija	471	227	102,008	9,746,000
Interokceanska meksička unija	1,760	1,392	204,506	26,188,376
Jamaičanska unija	696	35	319,066	2,811,000
Severna kolumbijska unija	1,002	573	127,840	21,751,493
Severna meksička unija	688	411	156,197	40,995,962
Panamska misija	371	232	91,374	4,219,000
Portorikanska unija	312	8	33,303	3,059,000
Jugocentralna američka misija	528	325	116,481	11,606,000
Južna kolumbijska unija	756	316	158,291	28,622,507
Jugoistočna meksička misija	588	588	71,717	7,173,935
Zapadna venezuelanska misija	659	262	173,834	14,634,411
UKUPNO:	14,708	8,393	3,754,188	299,962,000

PROJEKTI:

Otvaranje centara uticaja „Bolji život“ u trinaest mesta.